

[Peter Larsen.]

Jeg er bange for, at man ikke skaber den bedste baggrund for hele det ny system, man nu vil til at bygge op, hvis de unge får indtryk af, at de skal have både i pose og i sæk. Jeg er også bange for, at apparatet bliver for dyrt, hvis man går frem ad den vej. Jeg synes, det her er rimeligt at stille det spørgsmål: hvem er det, der får den største nytte af de foranstaltninger, der her er tale om? Ved besvarelsen af dette spørgsmål vil det være rimeligt at hævde, at det må blive den unge selv, som får den største fordel, tilmed da det endvidere i lovforslaget anføres, at der skal udleveres kursusbeviser som garanti over for arbejdsgiveren for, at den pågældende unge har gennemgået dette kursus. Det vil altså sige, at disse kursus bliver en løftestang med hensyn til forbedring af den pågældendes indtjeningsmuligheder. Ud fra den betragtning finder vi det rimeligt, om de unge selv løser en del af de økonomiske problemer i forbindelse med denne lovgivning.

Jeg erkender gerne, at der for denne specielle kategori af unge er særlige problemer, der spiller ind, og at der er problemer, som vi må overveje i udvalget. Også i denne forbindelse er det magtpåliggende for mig at få slået fast som princip, at venstre ikke uden videre kan anerkende de nye ting, de nye principper og økonomiske konklusioner, man er nået frem til i forbindelse med dette lovforslag. Jeg tror, det er meget vigtigt, at man også ved tilrettelæggelsen af disse ting ligesom lægger en linje, der peger frem til noget mere end lige, hvad der kan gøres op i kroner og øre, simpelt hen anlægger det synspunkt, at der også er en almenmenneskelig uddannelse at hente, og at man gennem den indstilling og påvirkning, man kan give de unge, ikke må føre gratismentaliteten alt for langt frem.

Jeg vil også gerne anføre, at venstre må tage forbehold over for den foreslåede fordeling af udgifterne. Det har hidtil været sådan, at hver kommune betalte 2 kr. pr. elev på de arbejdstekniske skoler, og nu foreslår man, at kommunernes bidrag i stedet for skal indbetales over den mellemkommunale refusion. Mit parti kan ikke gå med til en videre udbygning af

dette refusionssystem, og derfor må vi tage forbehold over for lovforslagets bestemmelser på dette punkt.

I øvrigt skal jeg ikke ved denne lejlighed knytte flere bemærkninger til det fremsatte lovforslag. De ting, som vi ikke er enige om, vil vi prøve på at nå frem til en fornuftig løsning på i udvalget. Vi er fra venstres side enige i, at der på dette område er en række problemer, der må løses, og at vi må prøve på i fællesskab at få dem løst på den helt rigtige måde. Jeg vil gerne sluttelig sige, at vor stilling til lovforslaget og udformningen af de enkelte paragraffer vil være nøje forbundet med det resultat, vi når frem til i forbindelse med det store uddannelseslovforslag, som også er til behandling. I øvrigt kan jeg med de forbehold, jeg allerede har taget, anbefale lovforslaget til velvillig behandling i udvalget.

Poul Thomsen: De tre lovforslag, som her er til første behandling, og som er nøje forbundet med de ændringer i ungdomsskoleloven, som blev behandlet i freddags, er blevet modtaget med interesse i det konservative folkeparti. Vi er ganske klar over, at den strukturændring, som foregår inden for erhvervslivet — de store årgange, som er ved at dukke frem på arbejdsmarkedet, vandringen fra land til by, den stærke udvikling af industrien, som alle må hilse med glæde, mekaniseringen af landbruget, håndværksfagernes stigende anvendelse af ufaglært arbejdskraft og de stigende krav til viden og kunnen på alle områder — alt dette kræver en betydningsfuld omlægning af uddannelsen af de ufaglærtes store gruppe, der vel tæller omkring en halv million mennesker. Ikke alene hensynet til den enkelte arbejder, men også hensynet til erhvervslivet som helhed kræver denne omlægning. Det viser bl. a. en udtalelse fra Vestjyllands erhvervsråd, der har peget på, at der er mangel på faglærte arbejdere i Vestjylland, og at det derfor af hensyn til den industrielle opbygning i arbejdsløshedsøerne er bydende nødvendigt, at der finder en om- og opskoling af arbejdsmænd sted, så de som specialarbejdere kan påtage sig arbejde i industrien.

Det er altså et tvesidigt hensyn, som